

Misie: 275. Obnovit církev znamená nově definovat „křesťanské společenství“

Misie

Abychom obnovili církev, nově definujeme „křesťanské společenství“

Úpadek církve v západním světě je předmětem rozsáhlých studií a spekulací. Často se zaměřujeme na motivace těch, kteří křesťanství opustili. V tomto období po Letnicích bychom však možná i my v církvi měli obrátit své úvahy dovnitř a zamyslet se nad tím, co by nám tento klesající počet mohl prozradit o našem vlastním životě z víry.

Vypovídají naše prázdné lavice o světě, který ztratil zájem o Ježíše, nebo jsou znamením toho, že my, jeho následovníci, jsme zanedbali podstatnou část našeho svědectví o jeho vykupitelské moci a lásce?

Kniha Skutků začíná tím, že vzkříšený Ježíš připravuje své učedníky na přijetí Ducha svatého. Říká, že to je moc, která jim umožní vydávat o něm svědectví „v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku a až na konec země“. Snad pod vlivem této vize stále se rozšiřujícího pole působnosti měly pojmy jako „svědectví“ nebo „poslání“ církve obvykle vnější konotaci. Spojujeme si je se skutky hlásání a dobročinnosti, které mají lidé uvnitř církve vykonávat pro lidi mimo ni.

Je pravda, že jde o důležité činnosti v životě církve. Když se však na ně zaměříme příliš intenzivně, pravděpodobně přehlédneme třetí podstatnou složku křesťanského svědectví popsanou v prvních kapitolách Skutků: život uvnitř samotného společenství věřících.

Pasáže jako Sk 2,43-47 a 4,32-37 vyprávějí o tom, jak Duch svatý dramaticky proměnil každodenní život členů prvotní církve. Ti, kdo byli pokřtěni, přestali žít jako nezávislí a soběstační jedinci. Místo toho podnikli radikální kroky, aby spojili své životy s ostatními křesťany a vytvořili jednotnou domácnost, která je bude zajišťovat a podporovat.

Příliš často se zdá, že dnešní křesťané považují své rozhodnutí žít tímto způsobem za jakousi zbožnou oběť – ochotu vzdát se pozemského pohodlí a blahobytu v naději na pozdější věčnou odměnu. Samotné Skutky však tyto praktiky nikdy nepředstavují jako strádání nebo chmurné morální závazky. Místo toho jsou líčeny jako logická a radostná reakce na jejich obnovené chápání světa.

Jejich příklad nám ukazuje na široký rozsah smíření, které Ježíš nabízí světu. V Kristu nacházíme nejen obnovu našeho společenství s Bohem, ale také s ostatními lidmi a samotným stvořením.

Ve světle jeho milosti jsme pozváni k účasti na zcela nové možnosti lidského života. Abychom ho v něm však mohli následovat, musíme se nejprve zříci snahy ovládat tento svět prostřednictvím moci a bohatství a místo toho se naučit pečovat o Boží stvoření a osvobodovat ho prostřednictvím skutků služby a lásky.

Církev má být nejen společenstvím, které tento příběh vypráví slovy a rituály, ale také svým životem. Více než k pouhému uplatňování nových etických norem na naše staré způsoby života jsme povoláni k účasti na nové ekonomice – tedy k novému způsobu vnímání, zapojení a čerpání života ze stvoření.

Vedení spíše moudrostí Ducha svatého než klamnými lidskými ambicemi můžeme přejít od života založeného na nákupech a dobývání k životu, v němž přijímáme Boží zaopatření prostřednictvím vzájemné pomoci a sounáležitosti v rámci Kristova těla.

„Schopnost rané církve vytvářet krásné a život potvrzující výsledky a zároveň podvracet všechna císařem stanovená pravidla úspěchu nezůstala bez povšimnutí.“

Tyto změny mohou být vnitřní pro církevní společenství, ale jejich dopad sahá daleko za hranice našich sborů. Schopnost rané církve vytvářet krásné a život potvrzující výsledky a zároveň podvracet všechna císařova zavedená pravidla úspěchu nezůstala bez povšimnutí. Vyzývala přihlížející, aby se

ptali: „Co vy víte o tomto světě, co my nevíme?“ a otevírala věřícím dveře, aby je seznámili s tím, kdo jim ukázal cestu.

Skutky apoštolů nám říkají, že jejich celostní nasazení pro evangelium vzbudilo „dobrou vůli všeho lidu“ a každý den vytvářelo nové Ježíšovy následovníky.

Tento rozměr misie a svědectví však moderní západní církve bohužel téměř zcela ztratila. Napříč celým fundamentalistickým až progresivistickým spektrem křesťanství se církve do značné míry zredukovala na náboženskou organizaci, která působí v rámci dominantních ekonomických systémů své doby.

Většina lidí si „křesťanské společenství“ spojuje se studiem Bible, skupinkami u večeře a příležitostnými dobrovolnickými příležitostmi, nikoliv se změnami ve vlastním životním uspořádání, každodenní práci nebo praktikách, které používáme k získávání jídla a oblečení.

Během týdne jsme tak závislí na ekonomice, která otevřeně odmítá Ježíšův způsob trpělivosti, pokory a služby.

Místo toho jsou naše životy vtahovány do neúprosných systémů, činností a povinností, které slouží průmyslovým odvětvím a institucím, jež usilují o vlastnictví a kontrolu nad stvořením.

Nejenže se tak podílíme na pokračující degradaci země a jejích obyvatel, ale čas, energii a pozornost, které bychom mohli věnovat Bohu, místo toho věnujeme svým stále se rozšiřujícím seznamům úkolů. Ježíšova role v tomto světě se nakonec z Pána nového stvoření mění na pouhého náboženského kritika starých lidských království.

Jestli však něco slouží naší kolektivní nedbalosti, pak to, že Ježíšova pravda je ještě ostřejší. Naše moderní ekonomiky z nás dokázaly udělat nejbohatší lidi v dějinách, ale naplnění a uspokojení, které jsme očekávali, nám stále uniká.

„Naše moderní ekonomiky z nás úspěšně učinily nejbohatší lidi v dějinách, ale naplnění a uspokojení, které jsme očekávali, nám stále uniká.“

Náš svět je místo toho poznamenán rozdělením, vykořisťováním a všudypřítomným pocitem zmaru a zranitelnosti. Čím déle se budeme hádat o to, které lidi, strany a politiky je třeba obviňovat, tím déle nám bude unikat skutečnost, že celý projekt byl od počátku odsouzen k zániku, protože vychází ze zásadního nepochopení světa.

Pokud někdy nastala doba, kdy živé svědectví církve mohlo rezonovat s lidmi kolem nás, pak je to právě teď. Mnozí cítí, že by život měl být něčím víc, než zažívají, a touží po lepším způsobu života, ale my v církvi jim nedokážeme nabídnout smysluplnou alternativu.

Úroda je bohatá, ale musíme být nejprve ochotni ukázat jim vlastním životem vykoupení a obnovu, kterou Ježíš nabízí nám všem.

Taková změna si vyžádá čas a trpělivost při přeorientování naší vize, očekávání a každodenní životní praxe. Pokud se však na tuto cestu chceme vydat, zde je několik způsobů, jak můžeme začít:

Pěstujte vědomí souvislosti: Moderní život je proslulý svou individualistickou pozorností a praktikami. To nejen podporuje sobecké chování, ale také nás zaslepuje před nesčetnými způsoby, jakými náš život závisí na našich vazbách s ostatními lidmi, jinými tvory, zemí a naším Stvořitelem.

Obnovení našeho povědomí o těchto vazbách bude mít zásadní význam pro to, aby si křesťané začali představovat nové způsoby, jak můžeme udržet své životy, aniž bychom se spoléhali na bohatství a majetek. Církevní představitelé mohou pomoci uzdravit tuto vizi tím, že budou klást důraz na společné chápání života, které nabízí Písmo a také obory, jako je biologie, ekologie, sociologie a komunitní rozvoj.

Zavedte praxi vzájemné podpory: Církve se však mohou začít ubírat tímto směrem zavedením počátečních postupů mezi členy svých sborů. Například nahradit některé náklady na péči o děti nebo seniory rodinnými podpůrnými sítěmi nebo některé účty za potraviny nebo restaurace zahradami nebo skupinami vařících lidí.

„Najděte nízko visící ovoce tím, že identifikujete místa, kde se potřeby a přání vašich členů setkávají s jejich schopnostmi a zdroji.“

Najděte nízko visící ovoce tím, že identifikujete místa, kde se potřeby a přání vašich členů setkávají s jejich dovednostmi a zdroji. Jakmile jsou tyto postupy a vztahy zavedeny, sbor na nich může postupně stavět a nacházet další a další způsoby vzájemné podpory.

Znovu si představte způsoby využití sborových nemovitostí: Mnoho církevních objektů bylo dnes navrženo jako institucionální prostory, které se mimo své modlitebny podobají školám nebo kancelářským budovám. Není tedy divu, že většina lidí považuje svůj kostel spíše za místo pro výuku a programy než za místo, které může prakticky podporovat jejich každodenní život.

Zvažte způsoby, jak proměnit sborový majetek v pokračování domovů sboru tím, že přetvoříte nevyužívané nebo nedostatečně využívané prostory. Vytvořte příjemné, pohodlné a funkční prostory, které budou členy sboru vybízet k neformálnímu setkávání a sdílení života ve sboru během celého týdne.

Úspěch těchto a podobných snah se nakonec nebude měřit procentem zaplněných lavic v neděli, ale tím, do jaké míry se náš život podobá Ježíšově cestě během celého týdne.

Jak se k němu budeme přibližovat, začnou se postupně stírat hranice mezi naší vírou a pozemským životem, až se, dá-li Bůh, naše dny stanou nepřetržitým aktem modlitby a uctívání našeho Stvořitele.

Až se tak stane, lidé se možná opět začnou vracet do našich kostelů – ne proto, že by chtěli náboženství, které se více podobá našemu křesťanství, ale proto, že chtějí život, který se více podobá našemu Kristu.

MATTHEW LOOMIS REHNBORG

[Baptist News Global](#)

Loomis Rehnborg

Matthew Loomis Rehnborg žije se svou ženou a synem v Greenville ve státě S.C. a je členem First Baptist Greenville. Je komunitním plánovačem a absolventem semináře, který sní o tom, že bude pomáhat sborům rozvíjet prostory a postupy, které jim umožní zapojit víru hlubším a hmatatelnějším způsobem.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)